

**List okólny Kongregacji Kultu Bożego
o przygotowaniu i obchodzeniu Świąt Paschalnych
"Paschalis sollemnitatis"*
(16 stycznia 1988)**

II. WIELKI TYDZIEŃ

27. W Wielkim Tygodniu sprawuje Kościół zbawcze misteria dokonane przez Chrystusa w ostatnich dniach Jego życia, poczynając od Jego mesjańskiego wjazdu do Jeruzalem. Okres Wielkiego Postu trwa do Wielkiego Czwartku. Od Mszy Wieczery Pańskiej rozpoczyna się Triduum Paschalne, które obejmuje Wielki Piątek i Wielką Sobotę, ma swój ośrodek w Wigilii Paschalnej i kończy się Nieszporami Niedzieli Zmartwychwstania. "Dni Wielkiego Tygodnia od Wielkiego Poniedziałku do Wielkiego Czwartku włącznie mają pierwszeństwo przed wszystkimi innymi dniami liturgicznymi" **31**. Wypada, aby nie sprawowano w tych dniach chrztu ani bierzmowania.

A. Niedziela Palmowa czyli Męki Pańskiej

28. Wielki Tydzień rozpoczyna się w "Niedzielę Palmową czyli Męki Pańskiej", która łączy zapowiedź królewskiego triumfu Chrystusa i orędzie Męki. W liturgii tego dnia i w katechezie należy ukazać związek między tymi dwoma aspektami Paschalnego Misterium **32**.

29. Od najdawniejszych czasów upamiętnienie wjazdu Pana do Jeruzalem odbywa się przez uroczystą procesję. Chrześcijanie obchodzą to wydarzenie, naśladując akłamacje i gesty żydowskich dzieci, które wyszły na spotkanie Pana i śpiewały "nabożne Hosanna" **33**. Powinna odbywać się tylko jedna procesja i to zawsze przed Mszą, na którą najliczniej gromadzą się wierni, także w godzinach wieczornych soboty lub niedzieli. Wierni niech wcześniej zgromadzą się w jakimś mniejszym kościele lub w innym stosownym miejscu poza kościołem, do którego zmierza procesja.

W procesji tej biorą udział, niosąc gałązki palm lub innych drzew. Kapłan i usługujący, również niosąc palmy, idą przed ludem **34**.

Palmy lub inne gałązki błogosławi się po to, aby były niesione w procesji. Palmy przechowywane w domu przypominają wiernym o zwycięstwie Chrystusa, które uczcili w procesji.

Niech duszpasterze tak przygotują i celebryją tę procesję ku czci Chrystusa Króla, aby przyniosła prawdziwe duchowe owoce w życiu wiernych.

30. Oprócz wyżej opisanej uroczystej procesji, upamiętniającej wjazd Pana do Jerozolimy, Mszał przewiduje dwie inne formy, jednakże nie w tym celu, aby pobbązać wygodnictwu i łatwiznie, lecz ze względu na możliwe trudności w odprawieniu procesji. Drugą formą upamiętnienia jest uroczyste wejście, kiedy nie może się odbyć procesja poza kościołem. Trzecią formą jest zwykłe wejście, które stosuje się we wszystkich Mszach tej niedzieli, w których nie odbywa się uroczyste wejście **35**.

31. Tam, gdzie nie może być sprawowana Msza święta, wypada odprawić liturgię słowa Bożego o mesjańskim wjeździe i o Męce Pańskiej albo wieczorem w sobotę albo o odpowiedniej godzinie w niedzielę **36**.

32. Podczas procesji schola i lud wykonują śpiewy zaproponowane w Mszale Rzymskim, jak Ps. 23 i 46 oraz inne stosowne pieśni ku czci Chrystusa Króla.

33. Opowiadaniu o Męce Pańskiej przysługuje szczególnie uroczysty charakter. Radzi się, aby było śpiewane lub czytane w tradycyjny sposób, to znaczy przez trzech wykonawców, którzy dzielą między siebie rolę Chrystusa, narratora i ludu. Pasję niech wykonają diakoni albo prezbiterzy, lub w ich braku, lektorzy; w tym wypadku rola Chrystusa winna być zarezerwowana kapłanowi.

Ta proklamacja Męki odbywa się bez użycia świeczników i kadzidła, bez pozdrowienia ludu i bez wykonywania znaku krzyża na księdze. Jedynie diakoni proszą kapłana o błogosławieństwo, jak zwykle przed Ewangelią **37**.

Wypada, aby dla duchowego dobra wiernych opowiadanie o Męce było czytane w całości i by nie opuszczano poprzedzających je czytań.

34. Nie należy opuszczać homilii po opowiadaniu o Męce.

B. Msza Krzyżma

35. Msza Krzyżma, w której Biskup, koncelebrując ze swoim prezbiterium, konsekruje Krzyżmo święte i błogosławi inne oleje, jest jakby ujawnieniem jedności prezbiterów ze swoim Biskupem w jednym i tym samym kapłaństwie i w posłudze Chrystusa **38**. Na tę Mszę winni być zaproszeni prezbiterzy z różnych stron diecezji, aby koncelebrowali z biskupem jako świadkowie i współpracownicy w poświęceniu Krzyżma oraz jako pomocnicy i doradcy w codziennym posługiwaniu. Niech również wierni zostaną zaproszeni do udziału w tej Mszy i do przyjęcia w niej sakramentu Eucharystii.

Na mocy tradycji Msza Krzyżma jest sprawowana w Wielki Czwartek. Gdyby jednak trudno było duchowieństwu i ludowi zgromadzić się w tym dniu wokół biskupa, celebrację tę można uprzedzić w innym dniu, ale w pobliżu Paschy **39**. W Noc Paschalną przy sprawowaniu sakramentów wtajemniczenia należy używać nowego Krzyżma.

36. Msza Krzyżma ze względu na jej znaczenie w życiu diecezji winna być sprawowana tylko raz i to w kościele katedralnym albo, z racji duszpasterskich, w innym kościele **40**, zwłaszcza znaczniejszym. Przyjmowanie świętych olejów może się odbywać w poszczególnych parafiach przed Mszą Wieczery Pańskiej lub w innym, bardziej stosownym czasie. Będzie to sprzyjać pouczeniu wiernych o zastosowaniu i skutkach namaszczenia poświęconymi olejami i Krzyżmem w życiu chrześcijańskim.

C. Celebracja pokutna pod koniec Wielkiego Postu

37. Wypada, aby czas wielkopostny zakończył się tak dla poszczególnych wiernych, jak i dla całej wspólnoty chrześcijańskiej jakimś obrzędem pokutnym, który by ich przygotował do pełniejszego udziału w Misterium Paschalnym **41**.

Obrzęd ten należy sprawować przed Triduum Paschalnym, ale nie bezpośrednio przed Mszą Wieczery Pańskiej.

PRZYPISY

31 Por. Ogólne normy roku liturgicznego i kalendarza, nr 16 a).

32 Por. Ceremoniał Biskupów, nr 270.

33 Por. Mszał Rzymski. Niedziela Palmowa czyli Męki Pańskiej, nr 9.

34 Por. Ceremoniał Biskupów, nr 270.

35 Por. Mszał Rzymski. Niedziela Palmowa czyli Męki Pańskiej, nr 16.

36 Por. tamże, nr 19.

37 Por. tamże, nr 22. Odnośnie do Mszy, której przewodniczy biskup, por. Ceremoniał Biskupów, nr 74.

38 Por. DK 7.

39 Ceremoniał Biskupów, nr 275.

40 Por. tamże, nr 276.

41 Por. Obrzędy pokuty. Dodatek II, nr. 1, 7; por. wyżej, nr 18.